

LIDSKÉ BÍDY
Řada šesti dřevorytů
Otakara Kubína
S úvodní básní
Otty Kleina

P O L I B E K O T C E .

V den podzimní, kdy sny o růstu umírají,
rek uchystal si loď, šíp v nekonečnost děje.
Strom Času z koruny, v níž všechny květy zrají,
mu střásl do klínu svou sklizeň beznaděje.

Hrd plul. Proud schvátil loď vstříc vodám oceánu,
šly touhy těkavě jak svit na štíhlých stvolech.
Sen vznosných otázek v let spěšně dal se v ránu,
však v samo srdce bol, dar večera, mu doleh'.

Dul vichr zoufalství, pln tísně ztrnout v kov,
když odraz příboje i hlavní stožár zlomil.
Mře bolest příštích dnes; rek trpěl beze slov:
tu rovníkový proud loď vlahou lázní omyl.

Bol minul jako zpěv, ježž někdo nedozpíval,
dar krve marný byl, ať dán či neprolit.
Jak pocel otcovský svět krásný kolem zbýval,
i není neštěstí, jest dětství zas, jest klid.

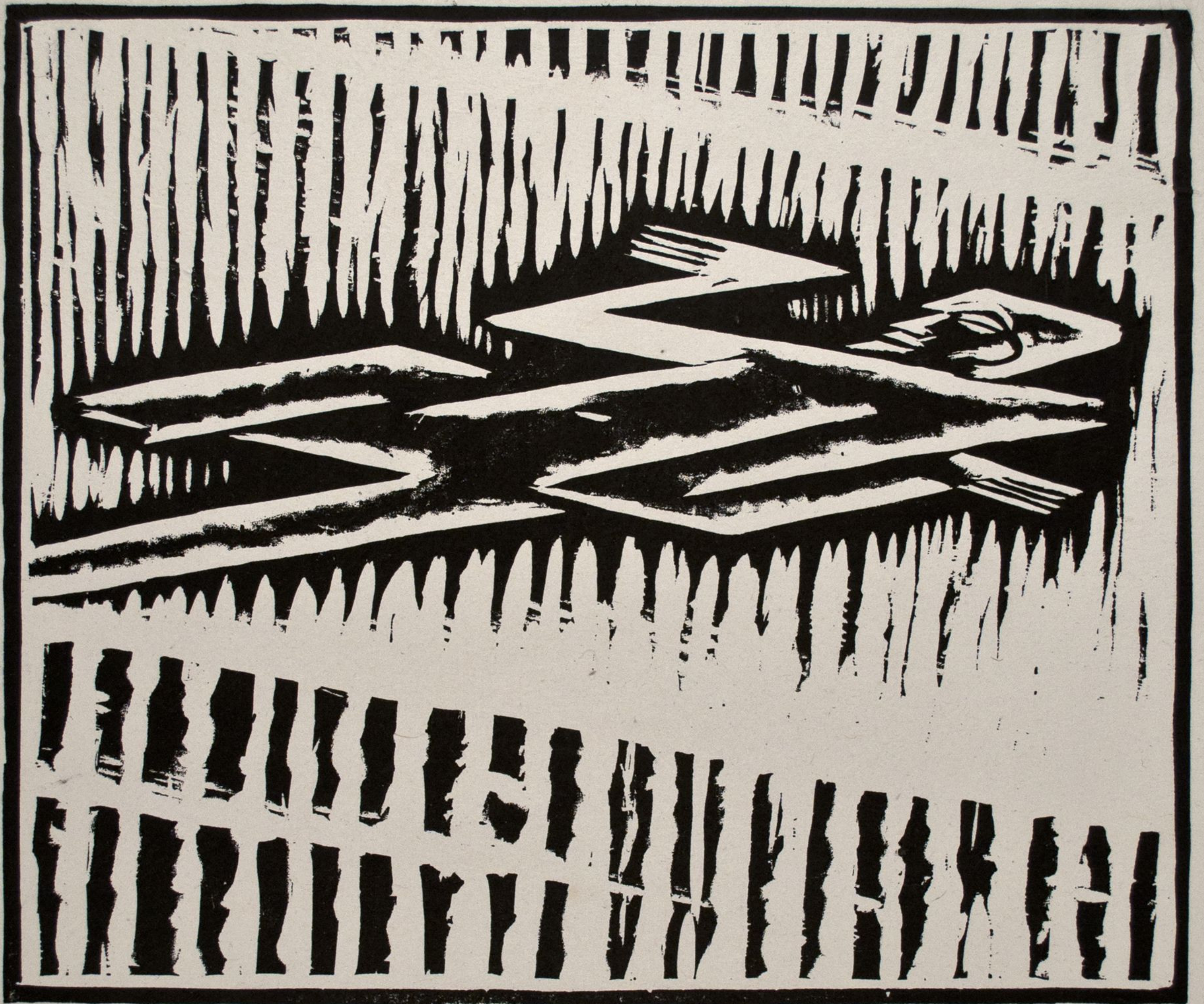
Jsou v nebi paprsky jak dlouze tkaná příze,
v níž hraje světům všem dech světů doprovod.
Noc uvědomělá žhne bílým stříbrem v bříze,
a den jest jako sen o čirém toku vod.

OTTO KLEIN.

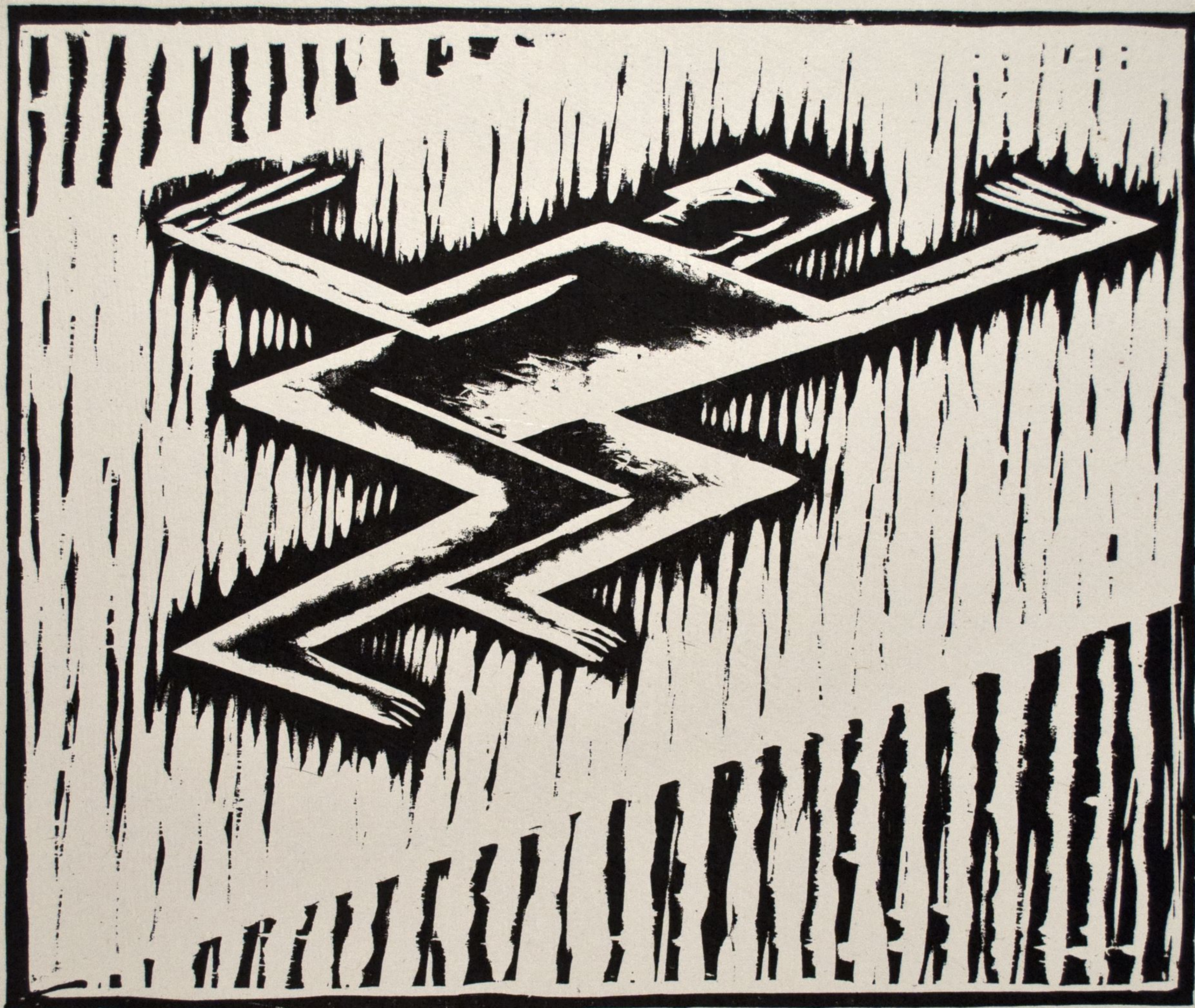
L.

Couline

II.

Couline

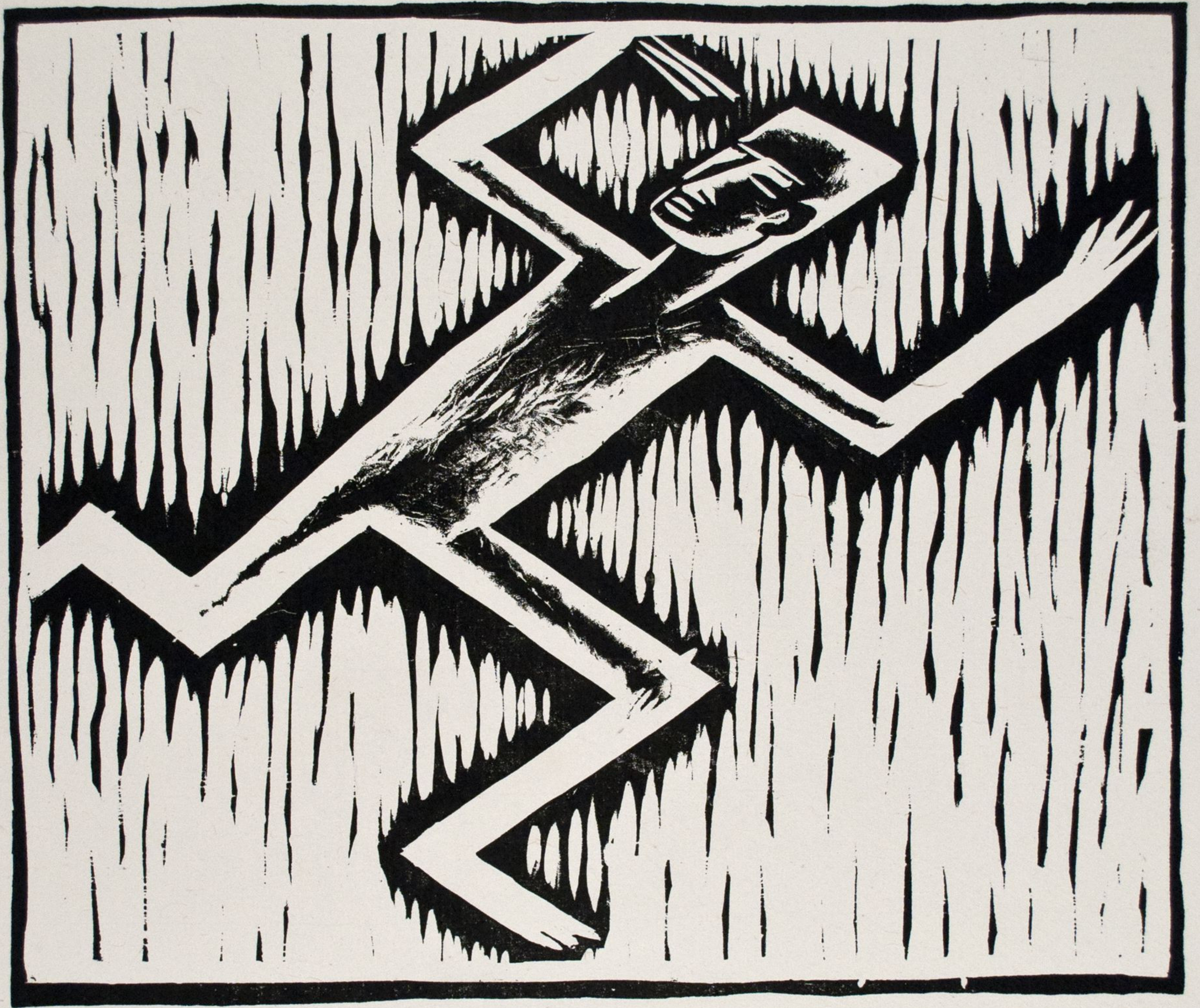
III.

Coubone

IV.

Coubine

V.

Eoubine

VI.

Coubine